

У СВЯТІ ЦЬОМУ – БІЛЬ І РАДІСТЬ

- Валерію Андрійовичу, 9 травня для Вас, наскільки відомо, свято теж і радісне, і сумне...

- Так, цього дня завжди згадую батька, котрого, на жаль, уже давно нема серед нас...

- Андрій Павлович Шинкар (на фото праворуч), як відомо, був у свій час помітною людиною. Про нього, пригадую, неодноразово писала і наша районна газета...

- Для мене він був і залишився в пам'яті як глава сімейства – суворий і лагідний, веселий і сумний. І хоч він постійно був у клопотах, проте, принаймні, батьківською увагою ми ніколи не були обділені. А з'явився він у районі у важкі повоєнні часи – працював на комсомольській, партійній роботі. Був головою мальованського колгоспу «Перемога», парторгом у добрянському «Жовтневому», а з 1976-го по 1992 рік – головою сільської ради в Добрянтині.

- Про нього часто згадували, як про колишнього партизана. Що Ви можете пригадати з його воєнної біографії?

- Родом батько із села Кочин, що на Житомирщині. Село це межує із Рівненщиною. Тому, коли сюди навідалися партизани з'єднання Бегми, він разом із двадцятьма такими ж, як і він молодими хлопцями, влився в загін (на фото вгорі, другий праворуч). Слід зазначити, що в цей час на півночі області утворився цілий партизанський край, який охоплював понад 1000 населених пунктів, де була відновлена радянська влада. 15 серпня 1943 року тут діяло три партизанські з'єднання – Бегми, Федорова, Сатановського, де налічувалося понад 13 тисяч бійців.

- Це, як бачимо, була серйозна сила...

- Авжеж. Уже згодом стала відома статистика – партизани пустили під укіс понад 600 ешелонів із живою силою і технікою ворога, ліквідували 13 гарнізонів. У цю статистику вніс, безперечно, свою частку і скромний боєць Шинкар. Хоч батько, пригадую, ніколи не хвалився своїми подвигами. Частіше розповідав про нелегкі будні, бо ж жили не в теплих хатах, а у вогких землянках, терпіли і холод, і голод...

- Партизанам, крім того, не раз доводилося ризикувати власним життям. Адже вони не відсиджувалися в лісах, а приймали участь у бойових операціях. Який епізод із батьківських партизанських буднів Вам найбільше запам'ятався?

- Яюсь батько після легкого поранення перебував у партизанському госпі-

Незабаром відзначатимемо свято – 65-річчя Перемоги. В Мунінові плануються урочистості. Знову зберемося біля Монумента Слави, принесемо квіти, згадаємо тих, чіє життя забрала війна, складатимемо глибоку шану ветеранам, партизанам і підпільникам, тим, хто в тилу самовідданою працею наближав розгром ворога. На мітингу, що відбудеться з нагоди торжества, виступатимуть, як і завжди, керівники селища, району. Проте в кожного з них, либонь, знайдуться в цей день слова, які не передбачені в сценарії торжества. Адже майже кожної української сім'ї торкнулася ця страшна війна і залишила після себе біль втрат, спогади, які передаються із покоління в покоління. Саме такі спогади і живуть у серці голови районної ради Валерія Андрійовича Шинкара. Він спробував їх відродити разом із нашим кореспондентом.

талі, що розташувався в одному із сіл. Сюди несподівано вдерлися німецькі карателі. Оточили хату, де знаходилися бійці, підпалили. Отримавши ще одне поранення – в колінний суглоб – батько подумки вже прощався з життям. Але його врятувала тоді звичайна сільська жінка – хазяйка хати. Вона під градом куль витягла бійця з палаючої оселі. Згодом, дочекавшись сутінків, вони цілу ніч добиралися до своїх. Уже згодом, одужавши, батько охороняв партизанський аеродром, доводилося стояти на варті й біля землянки самого командира з'єднання.

- Ваша родина, звісно, пишалася батьковими бойовими нагородами...

- Безперечно. Серед усіх найцінніші і найпам'ятніші – медаль «За відвагу», «Медаль Жукова», орден Вітчизняної війни, є й інші відзнаки, отримані вже в мирний час. А ще – численні грамоти, подяки. Вони – наші сімейні реліквії.

- Не секрет, що у свій час в Україні поширювалися концепції, за якими Вітчизняна війна 1941-1945 років не є війною українського народу, буцімто вона не має відношення до нашої історії...

- Такі думки я, відверто кажучи, сприймаю насторожено. Адже подібне маніпулювання історичними фактами викреслює участь наших батьків у цій страшній війні. Тим часом Друга світова війна відіграла особливу роль в історії нашої держави, якій випала сумна доля бути буфером між двома імперіями, що змагалися між собою. Як наслідок – вона

найбільше потерпіла, розплачуючись і за гітлерівську агресію, і за згубні прорахунки сталінського керівництва. А український народ сприйняв гітлерівську агресію як загрозу своєму існуванню, тому Друга світова стала для нього визвольною, справедливою, вітчизняною. У цій війні мільйони людей захищали від іноземного поневолення власне життя, сім'ї, домівки, свою Вітчизну. Ось чому для мене особисто, як і для більшості співвітчизників, свято Перемоги було і залишається святом. У ньому – і сум, і радість, і пам'ять про найдорожчу для мене людину – батька, котрий навчив мене багатьом життєвими премудростям, серед яких найголовніша – творити добро.

Розмову вів Василь ХУДИК.